

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **A. G.**, zastoupené JUDr. Petrem Veselým, advokátem, se sídlem Za Poříčskou bránou 365/21, Praha 8, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2016, č. j. 48 A 17/2015 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV. Odměna advokáta JUDr. Petra Veselého **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 29. 11. 2014 žádost o zapsání poznámky o výhradě, že upevněný stroj – domácí vodárna – není součástí nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. 1525 vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrálním pracovištěm Nymburk, ve smyslu § 508 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Ke své žádosti přiložila první stranu žaloby o vyloučení věcí z exekuce, kopii stvrzenky o nákupu u společnosti Mountfield a. s. a souhlas J. G. se zápisem výhrady upevněného stroje ve vlastnictví žalobkyně.

[2] Žalovaný reagoval na shora specifikovanou žádost sdělením ze dne 14. 1. 2015, č. j. Z-9181/2014-208, v němž uvedl, že nemovitosti na listu vlastnictví č. 1525 v katastrálním území Drahelice jsou evidovány ve spoluvlastnictví L. D. a R. H., a tudíž žalobkyně nedoložila souhlas vlastníků nemovitostí. Žalovaný dále žalobkyni poučil o tom, že nebude-li souhlas vlastníků předložen v patnáctidenní lhůtě, nebude možno poznámku zapsat a dojde k ukončení řízení. V reakci na to žalobkyně sdělila, že žalovanému musí být z jeho úřední činnosti známo, že vlastníkem dotčených nemovitostí je dle platné kupní smlouvy ze dne 19. 12. 1988 J. G., a tudíž žalobkyně nemůže výzvě ze dne 14. 1. 2015 vyhovět. Následně žalovaný vydal opětovné sdělení ze dne 12. 2. 2015, č. j. PD-1966/2015-208, v němž konstatoval, že dotčené nemovitosti jsou evidovány v podílovém spoluvlastnictví L. D. a R. H. na základě kupní smlouvy ze dne 6. 8. 2001.

[3] Žalobkyně se poté žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhala určení, že zásah žalovaného, který ji pod pohrůžkou nutil doložit k žádosti o zapsání poznámky o výhradě souhlas nevlastníků, byl nezákonný.

[4] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“). Předně zdůraznil, že žalobkyně se nedomáhala určení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího v samotném nezapsání poznámky, nýbrž určení nezákonnosti postupu žalovaného, který ji vyzval k doložení souhlasu L. D. a R. H. jako nezbytné součásti jejího návrhu na zápis poznámky. Poté zkoumal, zda jsou v souzené věci naplněny podmínky, jež musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu dány, aby mohlo být zásahové žalobě vyhověno. Krajský soud dospěl k tomu, že napadená výzva žalovaného sama o sobě nepředstavuje zásah do právní sféry žalobkyně a je třeba považovat ji toliko za procesní úkon zajišťující průběh řízení. Výzva jistě mohla vyvolat v žalobkyni „*pocit jistého ohrožení*“ a „*znejistěť*“ ji, na druhou stranu však neměla za následek nevyhovění žádosti žalobkyně o zápis poznámky, a nenaplňovala tedy znaky donucujícího úkonu, proti němuž by bylo možno bránit se samostatně zásahovou žalobou.

[5] Krajský soud akceptoval, že v projednávané věci nejde o správní řízení, jež by bylo zakončeno rozhodnutím napadnutelným žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť v případě nevyhovění žádosti (návrhu) katastrální úřad nevydává rozhodnutí, ale toliko sdělí navrhovateli důvody, pro které poznámka nebyla zapsána. Proti nevyhovění návrhu na zápis poznámky je dle krajského soudu přípustné bránit se samostatnou zásahovou žalobou, v rámci které lze namítat i vady a nezákonnost předchozího postupu žalovaného. Opačný výklad, který by připustil možnost domoci se úspěšně vyslovení nezákonnosti jednotlivých dílčích procesních postupů správního orgánu ještě před ukončením uceleného

pokračování

postupu ve věci, by dle krajského soudu vedl k nežádoucímu rozmělnění soudní ochrany a narušení právní jistoty ohledně dalšího průběhu správního řízení.

[6] Závěrem krajský soud podotkl, že si je vědom specifických okolností případu žalobkyně, kdy sám žalovaný připustil omyl v otázce zápisu vlastnického práva k dotčeným nemovitostem. Přesto však krajský soud nemohl shledat žalobu důvodnou, neboť pro to nebyl splněn předpoklad přímého dotčení práv žalobkyně.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti napadenému rozsudku brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, podanou z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nesprávné právní posouzení, a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost. Ačkoli formálně označila i důvod uvedený pod písm. b) téhož ustanovení, žádné konkrétní výtky podřaditelné pod toto ustanovení nevzniesla. Kvalifikace kasačních důvodů je však věci posouzení Nejvyššího správního soudu, a nepřesnost v tomto směru nemůže být proto stěžovatelce na újmu.

[8] Stěžovatelka konstatovala, že zásahová žaloba podaná podle § 82 s. ř. s. je subsidiární vůči žalobě proti správnímu rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.). V jejím případě se však žádné napadnutelné rozhodnutí správního orgánu nevydává, a proto je argumentace, podle které je zásahová žaloba nepřipustná tehdy, pokud je možno napadnout samotné správní rozhodnutí, zcela nemístná. S poukazem na § 21 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, uvedla, že správní orgán pouze sdělí písemně důvody, pro které nebyl záznam proveden. Stěžovatelka přitom dosud neobdržela žádný jiný přípis od žalovaného, než výzvu ze dne 29. 12. 2014 a sdělení ze dne 26. 2. 2015 (poznámka Nejvyššího správního soudu: stěžovatelka zjevně mínila výzvu ze dne 14. 1. 2015 a opětovné sdělení ze dne 12. 2. 2015), a proto má za to, že tyto přípisy jsou sdělením podle § 21 katastrálního zákona, a tedy nezákonným zásahem do její sféry.

[9] I v případě, že by existovalo nějaké následné vyrozumění žalovaného o důvodech, pro které nebylo její žádosti vyhověno, domnívala se stěžovatelka, že napadený rozsudek byl postaven na přepjatém formalismu. Byla jí odeprána soudní ochrana jen proto, že ve svém vysokém věku podala zásahovou žalobu už poté, co obdržela výzvu ke splnění nesplnitelných podmínek a co jí bylo sděleno, že žalovaný na svém stanovisku trvá. Důvodem zamítnutí žaloby je to, že nepočkala na dokument od žalovaného, který dost možná ani nebyl vůbec vydán a v němž jí mělo být pouze zopakováno to, co již bylo řečeno v dokumentech předchozích.

[10] Stěžovatelka vytkla krajskému soudu také to, že předmětem žaloby učinil pouze výzvu žalovaného ze dne 29. 12. 2014, nikoli také sdělení ze dne 26. 2. 2015 (opětovná poznámka Nejvyššího správního soudu: stěžovatelka měla i zde nepochybně na mysli sdělení ze dnů 14. 1. 2015 a 12. 2. 2015).

III. Obsah vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti k objasnění celé věci předně poznamenal, že vlastníkem, jehož souhlas musí být doložen k žádosti o zapsání poznámky o výhradě, je třeba rozumět vlastníka katastrálního. V rozhodné době byly jako spoluvlastníci dotčených nemovitostí evidovány osoby odlišné od J. G., jehož souhlas tudíž nekorespondoval s tehdy platným stavem zápisů ve smyslu § 28 odst. 2 věty druhé vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Po doručení opětovného sdělení stěžovatelce proto žalovaný řízení dne 13. 3. 2015 ukončil, jak plyne ze záznamu č. 6 uvedeného na spisovém obalu, a současně na listu vlastnictví odstranil tzv. plombu.

[12] Pokud stěžovatelka spatřuje nezákonnost postupu žalovaného v tom, že ji dle jejích slov nutil zajistit souhlas cizích osob – nevlastníků, pak je třeba uvést, že výzva žalovaného nebyla ničím jiným než výzvou k doložení souhlasu aktuálního vlastníka katastrálního, neboť žalovaný při zápisu formou poznámky v žádném případě neposuzuje, kdo je skutečným vlastníkem. J. G. byl do katastru nemovitostí zapsán jako vlastník až dne 30. 3. 2015, a to na základě pravomocných rozsudků, nikoliv na základě kupní smlouvy z roku 1988, jejíž účinky byly pro účely evidence vlastnického práva konzumovány již v roce 2001, kdy byl povolen vklad vlastnického práva ve prospěch L. D. a R. H.

[13] Za klíčové však žalovaný pokládal to, že na základě stěžovatelkou předložených listin by navrhovaný zápis poznámky nemohl být do katastru nemovitostí proveden ani tehdy, kdyby J. G. byl v rozhodnou dobu vlastníkem dotčených nemovitostí, neboť stěžovatelka nedoložila právní jednání vlastníka stroje, kterým by si ke stroji před jeho upevněním k nemovitosti vyhradila vlastnické právo, tj. zcela absentovala poznámková listina dle § 72 odst. 4 katastrální vyhlášky. Právní jednání obsahující výhradu vlastnictví stroje představuje dle žalovaného právní důvod (titul) pro zachování vlastnického práva dosavadního vlastníka stroje, přičemž konstitutivní účinky má až zápis výhrady do katastru nemovitostí formou poznámky (modus), jak plyne z § 508 odst. 1 občanského zákoníku. Stěžovatelka se mylně domnívala, že za právní jednání obsahující výhradu vlastnictví stroje lze považovat samotnou žádost o zápis poznámky, popř. podání vylučovací žaloby v exekučním řízení. Pokud stěžovatelka vůbec nedoložila, že by si právním jednáním vyhradila vlastnické právo ke stroji a že se toto právní jednání uskutečnilo ještě před nabytím účinnosti občanského zákoníku a zároveň před upevněním stroje ke konkrétní nemovitosti, nelze vůbec uvažovat o tom, že by mohla být postupem žalovaného jakkoliv zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. Žalovaný tudíž postupoval v souladu s právní úpravou a jeho postup nelze mít za nezákonný.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[15] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[16] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou; veřejným subjektivním právům fyzickým a právnických osob je ochrana ve správním soudnictví poskytována tehdy, jestliže se nositel práva takové ochrany předepsaným způsobem domáhá. Podání žaloby je tedy dispozičním úkonem, jímž se žalobce obrací na soud s žádostí o poskytnutí soudní ochrany a vymezuje jím předmět soudního řízení. Tuto povahu žaloby je soud povinen respektovat, nepředepisuje-li mu zákon výslovně něco jiného (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Afs 24/2005 - 70, publ. pod č. 888/2006 Sb. NSS; dostupný stejně jako ostatní zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz).

[17] Ve věci právě souzené stěžovatelka v petitu své žaloby požadovala, aby krajský soud určil, že zásah žalovaného do jejích práv, jímž byla pod pohrůžkou nucena doložit ke své žádosti souhlas nevlastníků, jejichž vlastnické právo dle jejího názoru nikdy ani platně nevzniklo, byl nezákonný. I z obsahu žaloby je zřejmé, že nezákonný zásah žalovaného spatřovala stěžovatelka v tom, že byla vyzvána k doložení souhlasu L. D. a R. H. se zápisem poznámky výhrady, a nikoliv v samotném provedení nebo neprovedení zápisu poznámky do katastru nemovitostí. Ostatně přímo v replice k vyjádření žalovaného ze dne 27. 6. 2015, založené na č. l. 42 – 45 spisu krajského soudu, uvedla, že „[v] tomto případě Ing. J. zřejmě přehlédl, že mnou podaná žaloba není na ochranu před nezákonným zásahem, a již vůbec se žaloba netýká ochrany před provedením či neprovedením zápisu poznámky výhrady stroje do LV 1525, ale je podána na určení nezákonnosti zásahu, tedy nucení mne katastrálním pracovištěm č. 208 Nymburk zajistit a doložit souhlas cizích osob – nevlastníků, jinak nebude mé žádosti vyhověno, ačkoli moje žádost splňuje všechny požadavky dle zákona. (...) [Ž]ádá žaloba, kterou bych se domáhala ochrany před nezákonným zásahem ve smyslu odmítnutí zapsat poznámku o výhradě stroje do LV 1525, jak uvádí Ing. J., nebyla mnou ke Krajskému správnímu soudu v Praze nikdy podána“ (zdůrazněno stěžovatelkou). Kromě toho stěžovatelka v citované replice taktéž konstatovala, že žaloba, jíž by se domáhala ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v nezapsání poznámky výhrady, by z její strany v budoucnu mohla být podána v závislosti na dalším jednání žalovaného.

[18] Stěžovatelka tedy limitovala předmět soudního přezkumu toliko na posouzení zákonnosti postupu žalovaného, který po ní požadoval doložení souhlasu osob, jež byly v rozhodnou dobu evidovány jako spoluvlastníci dotčených pozemků v katastru nemovitostí. Takto vymezený předmět řízení byl závazný nejen pro krajský soud při rozhodování o žalobě, ale je jím taktéž vytyčen rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem v nynějším řízení o kasační stížnosti. Pokud tedy stěžovatelka ve své kasační stížnosti argumentovala tím, že neobdržela žádné jiné přípisy než ty ze dnů 14. 1. 2015 a 12. 2. 2015, a proto je považovala za sdělení ve smyslu § 21 katastrálního zákona, tj. sdělení, jimiž správní orgán sděluje důvody, pro které požadovaný zápis do katastru nemovitostí neprovedl, a tím odůvodňovala, proč byla předmětnými přípisy přímo zkrácena na svých právech a proč tedy měl krajský soud její žalobě vyhovět, je třeba tyto její stížní námitky odmítnout jako nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Taková stížní

argumentace se totiž vůbec neshoduje s argumentací žalobní, a nesměruje do předmětu soudního řízení tak, jak byl v žalobě vymezen.

[19] Poukazovala-li stěžovatelka na to, že se ve věci žádosti o zápis poznámky výhrady do katastru nemovitostí nevydává žádné správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., pak jí v tomto lze dát nepochybně za pravdu (viz § 21 odst. 2 ve spojení s § 26 katastrálního zákona). Současně je však nutno poznamenat, že ani krajský soud netvrdil opak. Krajský soud založil napadený rozsudek na tom, že se v projednávané věci sice nejedná o správní řízení, jež by bylo zakončeno vydáním správního rozhodnutí napadnutelného žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s., a tedy se obecně vzato lze bránit proti postupu správního orgánu v řízení o zápisu poznámky zásahovou žalobou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je nicméně zřejmé, že krajský soud rozlišuje mezi dvěma skupinami úkonů správního orgánu. Jde jednak o procesní úkony, které slouží toliko k zajištění průběhu řízení a nejsou způsobilé přímo zkrátit účastníka na jeho právech – proti takovým úkonům samostatnou zásahovou žalobou brojít nelze. Naproti je zde druhá skupina úkonů, s nimiž může být spojeno přímé dotčení na právech účastníka a proti kterým se naopak lze zásahovou žalobou bránit. Takové posouzení krajského soudu je přitom v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž pro závěr svědčící pro důvodnost zásahové žaloby je vyžadováno kumulativní splnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a které byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS; nebo ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 96/2015 – 36).

[20] Stěžovatelka svou žalobou brojila proti takovému úkonu žalovaného, vůči němuž nemohla být ochrana podle § 82 s. ř. s. opodstatněná. Výzvu žalovaného k doložení souhlasu osob evidovaných v katastru nemovitostí sice samu o sobě lze považovat za jakýsi „zásah“, protože se jednalo o pokyn adresovaný stěžovateli k tomu, aby něco učinila (předložila souhlas vlastníků dotčených nemovitostí), zároveň však šlo o výzvu svou povahou v podstatě informativní, kterou nebyla žádná práva stěžovatelky zkrácena či omezena, tím méně pak přímo. Přípis žalovaného ze dne 14. 1. 2015 obsahoval přímo nevynutitelnou výzvu, aby stěžovatelka něco učinila, a informaci o případných negativních důsledcích, které ji mohou postihnout v případě nevyhovění. Taková výzva mohla stěžovatelku, jak konstatoval i krajský soud, znejistět nebo v ní vyvolat pocit „jistého ohrožení“, nebyla však způsobilá přímo ji zkrátit na jakýchkoliv právech, a tedy nebyla naplněna první z pěti nezbytných podmínek důvodnosti zásahové žaloby (přiměřeně srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 1/2005 – 65). Při nevyhovění výzvě stěžovateli nepochybně hrozilo, že k zápisu požadované poznámky nedojde. Ke skutečnému zásahu do subjektivních veřejných práv stěžovatelky však mohlo dojít až v okamžiku neprovedení zápisu poznámky do katastru nemovitostí, proti čemuž se stěžovatelka mohla přípustně bránit zásahovou žalobou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Aps 4/2011 – 68, publ. pod č. 2600/2012 Sb. NSS). Stejně tak se stěžovatelka mohla bránit žalobou proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v případné nečinnosti žalovaného za situace, kdy měl správní orgán buď

pokračování

provést poznámku, anebo ji neprovést a vrátit listinu, která měla být podkladem zápisu, stěžovatelce, a současně jí písemně sdělit důvody, pro které zápis nebyl proveden (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS). V situaci, kdy stěžovatelka zcela uvědoměle brojila již proti výzvě k předložení souhlasu vlastníků a výslovně ze soudního přezkumu vyloučila ochranu před neprovedením zápisu poznámky (srov. odst. [17] tohoto rozsudku), nelze mít napadený rozsudek za přepjatě formalistický nebo nezákonný.

[21] K námitce stěžovatelky, že krajský soud učinil předmětem žaloby pouze první přípis žalovaného – výzvu k předložení souhlasu vlastníků, a nikoliv i opakované sdělení žalovaného, Nejvyšší správní soud ve stručnosti poznamenává, že stěžovatelka ve své žalobě sice zmiňovala oba tyto přípisy žalovaného a stejně tak oba z nich k žalobě přiložila. Z petitu i obsahu její žaloby je však patrné, že nezákonný zásah spojovala s prvním z nich, neboť právě jím byla k doložení souhlasu vyzvána a pouze v něm ji žalovaný poučil o následcích nevyhovění výzvě.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

[24] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 94/2016 – 31, zástupcem stěžovatelky JUDr. Petra Veselého, advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky odměna za jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka ve výši 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 714 Kč, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše odměny tak byla určena částkou 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu